

Leos veckobrev
söndag 23 november 208

Förlåt, ett dygn försenat är brevet.
Oväder fördröjde flygmaskinens
avfärd från Arlanda många timmar.
I Luleå gick dock ej att landa,
landningsbanan alltför halkig.
Tillbaka till Arlanda klockan 02, i
säng på hotell Linné i Upsala kl 04,
ny avfärd kl 19 – då gick det bra!

DOMSÖNDAG I STOCKHOLM

Domsöndag med det vackraste bårtäcke över Stockholm – vit, ren snö. Solen lyser så vackert, men värmer ej. Snart går jag till högmässan i Råsunda kyrka. Vad kan prästen säga om livet och om döden?

SÖDRA LATIN

Förundrad att fortfarande leva gick jag i veckan till Föreningen Södra Latinare 79:e årsmöte. För mig det första mötet. Och första gången jag åter besökte skolan, som jag lämnat för ett halvt sekel sedan.

Alldeles lik, till det yttre. Samma röda tegel, samma svarta tak och tinnar. Men inne, så gamla alla eleverna blivit. Vithåriga, med skägg och kostym. Några lika magra som jag. Många med diskret kostym och slips. Somliga med helt annorlunda former – kvinnliga!

ÅRGÅNGAR

År 1968, förklarade tre glada damer, tog vi studenten.

– 1958, genmälde jag och min klasskamrat

Thomas Linn.

– 1948, hörde jag min gamle reskamrat Sture

Holmberg.

-1938, tillade Sture och pekade på sin granne.

Sammanlagt 70 lyssnade vi på unga elevers musicerande, från podiet i samlingsalen. Där jag avsuttit så mången morgonbön. Ty så nära som jag bodde, vid pappas kyrka Sofia, kunde jag inte befrias från morgonbönen, med predikan och psalmsång. Med Guds ord började dagens arbete.

FEST

På några minuter var mötesförhandlingarna avslutade. Vi gick till skolbespisningen. Som blivit franskt kök, med burgundisk stek, förebadad av sill och nubb.

Vilken ljudnivå i matsalen! Samma som för femtio år sedan. Alla talade med varandra. Så mycket att minnas, att berätta, att lyssna.

Du Leo, Du måste ha varit klasskamrat med min bror Sten, sade Birgitta. - Ja, visst, han betalade sin del, så vi kunde köpa ett begagnat tält för 45 kronor på Tältcentralen på Birger Jarlsgatan. – Vad skulle ni med tältet? – Om vi måste lämna skyddsrummet jag grävt så skulle vi bli kommandosoldater och försvara Sverige. Förresten, visst blev Sten neurokirurg? Är han kvar på KS? – Nej, han är pensionär i Småland. -

Du Sture, hur tackar man för en bok? – Omedelbart, och framhåller med vilken förväntan man ser fram mot att läsa den! – Aha, skulle man sedan både läsa och uppskatta boken, så kan man skriva ett brev till.

Men, Thomas och Jan, tänk att ni liksom jag också sitter i era församlingars kyrkoråd.

LITET AVBROTT

Nu kom brevskrivandet av sig, jag skulle ju deltaga i domsöndagens högmässa. Men Råsunda kyrkas alla dörrar var stängda. Till Solna kyrka, den medeltida, långt från barnbarnen på Tottvägen, skulle jag gått. Åter till årsmötet i Södra Latin!

TAL

Tänk om alla gjort som jag, dessutom två gånger? Knackat i glaset, tålmodigt väntat till tystnaden kom. Och presenterat sig med en dikt.

Gud tar tjänstledigt
lärarna skolkar
mammorna byter ungar med varandra
och hoppas de går med vinst
kärnteknikerna ordnar resor för reumatiker
till sina kylvattenbassänger
hemmafrun skjuter åtta kulor
i sin försupne make
slöjdmagistern läggs bakbunden på hyvelbänken
och sandpappas av skolans flickor
lokalvårdarna kastar snus i taket
sjuusköterskorna har sköna tortyrssessioner
med sina långvårdspatienter
tanterna bildar gäng som knivmördar skinheads
och säljer köttet till förmån för Lutherhjälpen

Nej, faktiskt, jag läste en annan dikt av samme diktare, Jag skall bli en gubbe, den är mycket kortare, fast nog känner man igen Mikael Niemi i den. Själv har han anförtrött mig att jag är den ende som reciterar ur hans Näsblod under högmässan, 1988.

FRÅGOR

Hur står det till med Ejda, undrade Jan, min kamrat i realskolan. Vi gick ut KTH tillsammans, väg och vatten.

– Hur Ejda mår får jag veta nästa vecka, då hälsar hon på mig i Luleå, svarade jag. Men redan nästa kväll hörde hon av sig, hemkommen från trakten av Tranås, där hon gästspelat en vecka, som hyrläkare på vårdcentral. Så snälla och tacksamma patienterna var, de liknade vårt hembitråde Hilda, som snart fyller 95.

TAL

Nu gjorde jag det omöjliga en gång till, reste mig alltså och tog ord. Du lät nästan som en präst, sade en av skolkamraterna efteråt, väl vetande att pappa Arne var Ordets tjänare.

Men till julen, då predikade pappa inte bara i kyrkan. På Rosenlunds älderdomshem gick han runt och berättade bygdehistorier. Jag förstod mig inte på dem men de ansågs mycket roliga. Nåväl, på en sal låg alla lika orörliga under sina lakan trots pappas livfulla framställning. Men, då pappa tackat för sig, hävde sig en upp, vände sig mot sänggrannen och sade mycket tydligt – Den farbrorn tyckte allt om att höra sin egen röst!

Som sagt, jag steg upp. Jag försökte minnas kursen som läkemedelsfirman bjöd i Madrid nyligen, hur man skall yttra sig i media. Personligt, passionerat, planerat. På en nivå för 8-åringar och 11-åringar, i TV respektive morgontidningar. Inte behövdes dessa råd här och nu!

DUMHETER

- Mina barnbarn vill helst höra om dumheter jag gjorde när jag var liten. Och den största dumheten som finns kvar, är dykarhjälmerna jag gjorde i slöjden. Flera år tog det, med vattenfast plywood och mäsingsinramat, med otaliga skruvar fastsatt fönster. Insidan vattnigt blågrön, utsidan kopparfärgad av bottenfärg.

Med denna låda på mina axlar skulle jag nedstiga på botten av fjärden vid vår sommarstuga. Kvarliggande vikingaskepp skulle identifieras. Fjärden skulle sedan avstängas i sin smalaste del och dess vatten tömmas ut, minns min tvillingsyster Ejda.

Men, vem skulle anförtros uppgiften att pumpa ner luft till mig? Var skulle jag få blytyngder, slang, pump och båt? ..

Nu har jag pengar att köpa allt detta, men lusten har liksom försvunnit. Jag nöjer mig att vara läkare åt DYKAB hemma i Luleå!

Ja, allt detta hann jag inte säga, jag måste ju berätta om kapten Sven Montan, som bestraffade oss ålderdomligt, med ett rapp av sin florett över ändan; endast mesar valde en anmärkning i klassboken.

Ok, min kompis Ingvar valde anmärkningar, han hade så många att de räckte flera gånger om till nedsatt ordningsbetyg. Men, nog firade han i sinom tid sin 50-årsdag som aktad advokat i Kalmar.

HEDRA

Efter funderingar om hans föräldrar, de vänligaste av psykiatriker, kom jag på den lika självklara som lysande tanken att hedra min barndoms lärare.

Att de lyckades, trots allt mitt motstånd, få så mycket – min blygsamhet förbjuder detaljer – in i mitt huvud att jag fått 50 lyckliga år efter frigivningen från Södra Latin.

Skål och tack till våra lärare och till de hedersmän och dito kvinnor som ordnat vårt möte!

Och, med ytterligare ett tack vill jag sluta detta brev. Till ordförande Peter Lundborg, tel 070-921 9020 och kassör Tomas Wessberg, 08-974095, som ordnat att det blev ett möte!

Vaktmästare Martin Karlsson; mina klasskamrater; 1957

Lektor Helge Kalén, latin, adjunkt Per Elander, svenska

PS

YTTERSTA DOMEN, FORTS.

På Tekniska Museet idag, i filmsalongen CINE4 en skakande upplevelse, plötsligt välter stolen bak eller fram, vindstötar och moln kastas mot mig, när vårt solsystem går under. Om fem miljarder år.

PS

HÄR PÅ ARLANDA

sitter jag och ser hur plogbilarna far fram, kanske jag och Syster Inger ändå kommer iväg i kväll. Vi har varit på vaccinationskurs. I fredags hos Crucell-SBL i Solna, där Dukoral tillverkas, 2 miljoner doser om året. Ordning och reda när man låter kolerabakterierna växa i väl slutna bunkar.

Från UD-SIDAS mottagning kom doktor Anna Olgemo och talade om hälsorisker för utlandsstationerade och turister. Utan papper, bilder, projektorer fick hon allas odelade uppmärksamhet.

På lördagen fyllde 200 sköterskor och läkare Läkarsällskapets underbara sal vid Klara kyrka. Om vaccinationer talade infektionsprofessorn Lars Lindkvist med sin kollega Lars Rombo så kunnigt och engagerat som någonsin. Och så underhållande som Hasse och Tage, det framhöll jag som självutnämnd taktalare.

I tankarna hade jag min käre svärfar Henriks ord, att även den som är duktig bör uppmuntras!

PS

MÖRKT PÅ RAMSÖ

I snö och mörker på lördagskvällen väntade jag på Vaxholmsbåten, som skulle föra mig till sommarparadiset sonen Henrik och hans Christina köpt. Men, min mobil ringer, hon berättar att ön blivit strömlös och måste överges.

Så följer den lugnaste kväll jag upplevt hemma i villan på Tottvägen. I soffan framför TV och lördagsgodis somnar Sixten och Greta.

Christina och jag talade om livet, barndom och släkt, om hennes nya arbete att samordna Stockholms landstings IT. Redan i morgon skall hon besöka Huddinge sjukhus och se planer att arkivera, inte journaler, men väl journalsystem.

Om några år kan hennes arbete bära frukt, tålmod tilltror hon sig.

Lycka till, önskar jag min svärdotter.

Leo